

„Huszárné Papp Éva autonóm művész, önálló világlátása fénylik (vagy éppen dereng) fel jobbra sötét tónusú képein.”

EGY SZOLFÉZSTANÁR KÉPEI

**TRENCSENYI LÁSZLÓ MEGNYITÓJA HUSZÁRNÉ PAPP ÉVA
PESTERZSÉBETI KIÁLLÍTÁSÁN 2022. OKTÓBER 3-ÁN**

Huszárné Papp Éva

Mit állít ki egy szolfézstanár? Teleírt vagy üres kottafüzetek, tollat, ceruzát, esetleg furulyáját, ritmushangszerét, megállított metronómját, hangvilláját, netán hangolókulcsot? Hát nem! Huszárné Papp Éva festményeket állított ki a Lajtha László Művészeti Iskola dísztermében (A Zeneismeret tanszak tanára. A Szerk. megj.) – való igaz, zongorák között, s a homlokzatról szigorú muzikusok olajfestményei néznek rá, ők látták először a kiállított képeket. Éva festményeit. Életművének, életének fontos részeit.

Mielőtt a képekről esne szó, meg kell kérdeznünk, kit is lássunk tehát a kiállítóban. Muzsikust-é avagy képzőművészt? Éva kis mosollyal azt feleli erre a kérdésemre: „alkotó pedagógust”. Jó válasz. E mai, a pedagógus alkotómunkájáról, e munka tisztességéről és megbecsüléséről szóló több mint forró viták közepette.

S nem ez utóbbi, az egyszerre forró és hűvös 2022. évi tanévkezdés bonyodalmai miatt nehéz kérdés ez. Én Évát, Huszárné Papp Éva szolfézstanárt, képzőművészt, alkotó pedagógust meglehetősen régóta ismerem. Mégis rendre felteszem a kérdést. Kit tiszteljek, kit szeressek Évában? Az egykor nagy kedvvel pályakezdő óvónőt, mikor is eredendő

gyermekszeretét először próbálhatta ki élőben? A tanítójelöltet, aki Szegeden kiharcolja társaival, hogyha már nem indult kedve szerint ének-zene műveltségterületen képzés, akkor legalább vizuális kultúra induljon? A hűséges tanítványt, aki mestereinek tekinti ma is a „Juhász Gyulá-s” tanárait, Molnár Sándort és ifjú Holler Lászlót? Az ELTE tanárjelöltjét, aki a művészetpedagógia kurzuson nem csupán figyel új tudásokra, hanem korábbi tanári munkáit, projektfeladatokat mutat be, sőt a lehetetlennel is megpróbálkozik: kamarakórust szervezni tanárjelölt társaiból? Vagy a vizsgakoncerten sikert arató miskolci növendéket? Az úri ÁMK-ban megannyi nehéz tapasztalathoz jutó tanárt, itt is kiállító művészt? Az életem át tartó tanulás és a nem csökkenő ambíciók jegyében elvégzett vezetőképző szorgalmas diákját? Az intézményvezetés drámáiba belekóstoló tanügyigazgatót? A vidám kis koboldot, aki feltűnést keltő szalmakalapjában végigkutyagolja a balatoni országutat egy új ruhadarabért? Pedagógustáborok énekmesterét? A pedagógiai vándorköszörűst, aki a Pest megyei dombok közt megbúvó falvakban zenét tanít, tehetséget azonosít, gondoz, ha kell, fogadja lakásán, ha kell, fellendíti a települések koncertéletét? A Bárdos Lajos egykori lakóhelyéhez oly közeli budai lakás lakóját? A monori kertek ápolóját? A monori házban remek ebédeket főző gazdasszonyt? A kiemelkedő hírű zeneszerző, Huszár Lajos kritikus és gondos műzsáját?

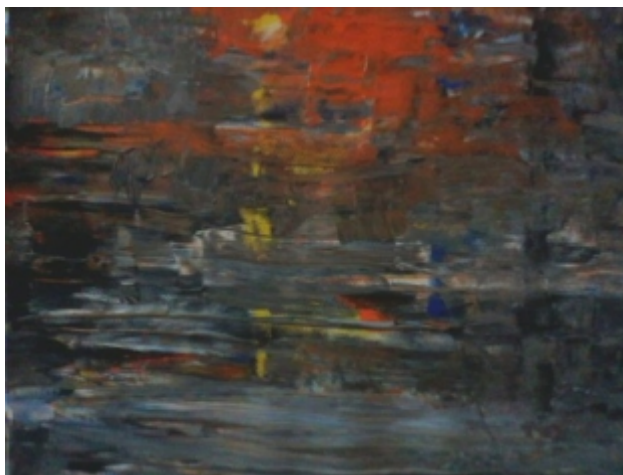
Ez mind ő! De ezeket a nyomokat, élményeket keressük festményein? A díszterem főfalán, a pódium mögött függő olajképekről ezt vizslatják a nagy elődök?

Nem lelik. Huszárné Papp Éva autonóm művész, önálló világlátása fénylik (vagy éppen dereng) fel jobbra sötét tónusú képein. Itt a korábbi drámák nyoma, világa is, a felfakadó vulkán vagy a vöröslő három fa a dombtetőn, mely óhatatlanul a Kálvária dombját juttatja eszünkbe. Képeinek hol egészen realista, a közvetlen látványra, élményre utaló címet ad (*Almás csendélet, Citromos csendélet, Templomban, Vizesés, Vihar előtt, Nádas, Víz mélyén* stb.), máskor valami elvontabb utalás (*Derengés, Tűzhang – no lám, itt a zene is! -, Táj a tájban*). Ám a kétfajta címalkotás nem jelent kétféle stílust. Elvont asszociációk, utalások ezek mind! Ha a *Vihar előtt*-ben meglátom az erdőt (már-már Paál Lászlóra emlékeztetően sorakoznak a szálfák az ösvény két oldalán), az már az én cím-indította képzeletem terméke. Nem csoda, hogy a *Templomban* békés, nyugalmas, – zenei szóval – csendes fényeivel, a felderengő alkonyi napfényvel akár esőáztatta természeti kép is lehetne. A *Vizesés* látványában magasra nyúló hófehér cseppköoszlop is elképzelhető, de még régi kastélyok porcelán cserépkályhájának sziluettje is. Éva e képein játszik velünk. Gondolt ő valamire, de engedi, hogy a nem a maga konkrétságában fogalmazott képről más juthasson eszünkbe. Akár más mesterek: egy kis Van Gogh, egy kis Kandinszkij, egy kis Pollock, egy kis közép-európai Yves Tanguy? Vagy a magyarok közül: a kései Bartha László, a mai Sinkó (lám az ő absztrakt festészete is zenei eredetű, csellós képeit váltotta a színek és formák szabad áramlására).

Emlékszem, volt Évának egy nagyon drámai, már-már tragédiákra utaló festői korszaka. Feketéből kivillanó fehérek a fagyos üvegen. Egy ideig kerestem életútjából a magyarázatokat. De aztán feladtam. Ezek a kitörő vulkánok, fehér zuhatagok, vihar előtti csendek, s szűrt fényes megnyugvások Évából, magából fakadnak.

„Az emberélet útjának felén – írta Dante több évszázada – egy nagy sötét erdőbe jutottam.” Éva is ebben az erdőben bolyong, hol éltető vízre, szélfodrozta vizes tisztásra, hol felvillanó csendes napfényre bukkanva. Önmagában.

A kiállítást megnyitom. Legyen benne örömük.

Huszárné Papp Éva alkotása

Az írás forrása: [Egy szolfézstanár képei - Taní-tani Online](#)